

[Funct Jensen.]

samlet, er det, regeringen har foreslået 100 millioner kroner anvendt til en såkaldt genopbygningsfond. Retsforbundet er som bekendt imod dette, bl. a. ud fra den betragtning, at det ikke er en statsopgave at tilskynde til investering. Vi ville finde det mere naturligt, at disse Marshallpenge anvendtes f. eks. til afdrag på den indenlandske statsgæld og på den måde fandt vej ud i omsætningen ad normale kanaler. Jeg mener ikke, det vil være forbundet med nogen inflationsfare, forudsat at importen er fri. Fri import vil nemlig være den bedst tænkelige sikring mod fejlinvesteringer — en sikring, som statstilskyndet investering i et mere eller mindre lukket marked på ingen måde giver.

Jeg forstår naturligvis godt, at regeringen nærer en vis uvilje mod overgangen til fri handel mellem Marshalllandene, ikke alene fordi der utvivlsomt vil vise sig visse tilpasningsvanskeligheder, som regeringen ved sin hidtidige politik har forøget i stedet for at formindske, men også fordi frihandelens gennemførelse på længere sigt vil afsløre, at den industribeskyttende og landbrugsbeskyttende politik, socialdemokratiet i fællesskab med de andre gamle partier har ført i de sidste 20 år, i grunden har været både arbejderfjendtlig og fjendtlig overfor størsteparten af det arbejdende landbrug.

Når man sagde „arbejderbeskyttelse“, så mente man „industribeskyttelse“. Det var i alt fald de beskyttede erhvervs indehavere og ikke arbejderne, der fik profitten. Når man sagde, „støtte til husmændene og det lille landbrug“, så mente man i virkeligheden „højere kornpriser til fordel for det store landbrug“. Det var i alt fald det store landbrug, der tog gevinsten hjem.

Sagen er nemlig den, ja, *sandheden* er den, at arbejderne og den arbejdende landbruger slet ikke kan beskyttes. Beskyttelse skaber altid monopoler, altså faktorer, der snylter på arbejdet ved gennem forhøjede priser at fratage arbejdet en del af dets retmæssige løn. Og prøver staten så, i velfærdsmoralens navn, ved hjælp af skatter og sociale foranstaltninger at skabe udligning mellem monopolindtægterne på den ene side og de beklippede arbejdsindtægter på den anden side, får arbejdet kun endnu mere at slæbe på, endnu flere blanketskrivere og administratorer, endnu flere generalomkostninger på samfundsudgættet, endnu flere at føde, klæde og skaffe husly, der ikke selv gennem deres arbejde forøger nationalproduktet, men kun spiser af det.

Nej! Arbejdet kan ikke beskyttes, og det

trænger heller ikke til beskyttelse. Det trænger kun til at blive frigjort for sine snyltere for igennem denne frigørelse at opnå sin første løn, sin retmæssige løn, den løn og den hæder, der tilkommer det.

Som sagt — der vil blive tilpasningsvanskeligheder ved overgang fra bundet til frit erhvervsliv. Men disse vanskeligheder vil bære lønnen i sig selv, når vi først er kommet igennem dem. Hele det danske industrielle produktionsapparat forsvinder jo ikke, selvom det nok bliver nødvendigt i større eller mindre grad at nedskrive dets kapitalværdi, og dermed rentekravet, for at gøre det konkurrencedygtigt. Det er en af de mindre lystige sider ved tilpasningen, navnlig naturligvis for de hidtil beskyttede interesser, det går ud over.

Men samtidig må vi ikke undervurdere de umådelige nye muligheder, der kommer til at foreligge for initiativ, for nye produktioner, når vort nuværende af 4 mill. indbyggere bestående hjemmemarked bliver 20-, 30-, 40-, ja, måske mere end 50-doblet. Marshalllandenes samlede indbyggertal er jo stort, og vor beliggenhed, vore havne, vor handelsflåde og vor jævnt dygtige befolkning, der næppe står tilbage for noget andet lands, er faktorer, der tæller langt, langt mere til plus, end det tæller til minus, at vi savner industrielle råvarer indenfor vore egne grænser.

Se til Schweiz! Det har en betydningsfuld, eksportdygtig jern- og metalindustri, i særdeleshed i kraft af sin dygtige befolkning. Schweiz har nemlig ikke fra naturens hånd bedre betingelser for industri end Danmark. Tværtimod. Det har ikke vor store fødevarerproduktion, som jo også er en „råvare“, selvom den går i industriarbejdernes munde; det har ikke en eneste havn, alt må transporteres pr. bil eller jernbane, hvad der er dyrere end transport pr. skib, og dets bjergrigdom lægger mange hindringer i vejen for transporten i sammenligning med det flade Danmark med de mange havne.

Jeg føler mig overbevist om, at de overgangsvanskeligheder, vore byerhverv — og navnlig visse industrigrene — vil komme ud for, nok skal kunne klares, hvis der vises godt humør og friskt vovemod.

Jeg vil også gerne sige et par ord om landbruget.

Vi må forberede os på, at landbruget, ligesom industrien, en dag vil komme til at stå overfor faldende priser på verdensmarkedet, som, hvis landbrugets omkostninger ikke bringes ned, vil kunne medføre uoverskuelige vanskeligheder for mange. Og